

## Хелън Филдинг - „Бриджет Джоунс: Бебе на хоризонта“

Първа глава

МНОГОЛИКОТО ПРЕДЗНАМЕНОВАНИЕ

Събота, 24 юни

По обед. Лондон. Моят апартамент. О, Боже. Божичко. Безумно съм закъсняла, мъчи ме махмурлук и всичко е от ужасно по-ужасно... Олеле, майчице! Телефонът!

– О, здравей, миличка, познай какво! – Майка ми. – Преди малко бяхме на предобедното караоке на Мейвис Ендърбъри и ако щеш вярвай, на Джули Ендърбъри й се...

Човек буквално можеше да чуе свистенето на гуми от ударени спирачки: както когато беше на път да каже „дебел“ на болестно затлъстял човек.

– Какво й се случи? – измърморих, като трескаво тиках в устата си резенчета козе сирене, последвани от половин протеиново блокче, за да облекча махмурлука, докато в същото време се опитвах да измъкна някоя що-годе подходяща за кръщение дреха от разбърканата купчина върху леглото.

– Нищо, мила! – изчурулика тя.

– Е, какво все пак стана с Джули Ендърбъри? – Оригнах се. – Гигантските й цици са порасли още? Спала е с гъвкав млад бразилец?

– А, не, нищо, скъпа. Просто е родила третото си дете, но аз всъщност звъннах да ти кажа...

Бррр! Защо майка ми вечно прави така? Не ми стига да знам, че се нося стремглаво към фаталния краен срок за бебе, ами и тя...

– Защо заобикаляш темата за третото дете на Джули Ендърбъри? – изграчих с предрезгавял глас, докато бясно шраках с дистанционните на телевизора в опит да осъществя бягство само за да попадна на анорексична тийнейджърка модел с бебе, което си играе с ролка тоалетна хартия.

– О, няма такова нещо, мила – отвърна мама с лековат тон. – Но ето виж Анджелина Джоли. Тя си осинови онова китайче...

– Истината е, че Мадокс е камбоджанче, мамо – изрекох хладно.

Вбесява ме как ръси имена на знаменитости, та човек би помислил, че е водила душевен разговор с Анджелина Джоли на предобедното караоке на Мейвис Ендърбъри.

– Важното е, че Анджелина си осинови бебче, а после се сдоби с Брад и дойдоха и другите деца.

– Надали Анджелина се е „сдобила“ с Брад Пит по тази причина, майко. Да имаш дете, не е началото и крайт в живота на жената – отсякох, докато се борех да се намъкна в абсурдно ефирна прасковена рокля, която за последно бях обличала на сватбата на Магда.

– Така те искам, мила, оптимистка. Някои хора си уреждат приказен живот и без деца. Ето, виж Уин и Ашли Грийн. Трийсет и четири пъти ходиха да плават по Нил! Ама все пак нали са двойка, та...

– Ако искаш да знаеш, мамо, веднъж в живота си и аз се чувствам щастлива. Имам успешна кариера, нова кола със сателитна навигация и съм свободоодна... – изрекох ентусиазирано, но не щеш ли, погледнах през прозореца и какво да видя: по тротоара под апартамента ми вървяха група бременни, които крепяха и галеха коремите си.

– Хмм. Е, хубаво, мила. И знаеш ли какво?

– Какво?

Появиха се още три бременни, следващи първата групичка. Нещата започваха да стават доста сбъркани.

– Приела е! Кралицата! Ще направи Кралско посещение на двайсет и трети март за празненствата по повод хиляда и петстотната годишнина на Камъка на Етълред.

– Какво? Кой? Етълред?

Вече цяла тълпа бременни жени вървеше долу по улицата.

– Нали се сещаш? Онова нещо в селото до противопожарния кран, където на Мейвис й поставиха скоби на колата. Англосаксонско е – авторитетно заяви мама. – Но ти не трябваше ли да си на кръщение днес? Илейн ми спомена, че Мар...

– Мамо, става нещо много странно – изрекох замаяно. – Щезатварямчао.

Пфу! Ама защо всеки иска да те изкара глупачка за това, че нямаш деца. Повечето хора, включително майка ми, имат противоречиви чувства по този въпрос. Все повтаря: „Понякога ми се ще никога да не бях раждала деца, мила“. Да не говорим колко е трудно да се осъществи в наше време, когато мъжете се превръщат във все по-примитивен и нееволуиран вид, а последното, което ти трябва, е... Оооу! Звъни се на вратата.

**12:30 ч.** Шацър беше – най-после! Натиснах бутона да ѝ отворя, после се върнах подплашена обратно към прозореца, а тя припряно прекоси стаята към хладилника, облечена с крайно неподходяща за кръщение малка черна рокля в комбинация със сандали „Джими Чу“.

– Бридж, ама забързай се де! Адски сме закъснели! Защо си залегнала под прозореца, че и облечена като горска фея?

– Това е поличба – избъбрих. – Бог ме наказва, задето съм егоистка, отдадена на кариерата си, и се гавря с природата чрез противозачатъчни средства.

– Какво те прихваща? – рече весело тя и отвори хладилника. – Да ти се намира вино?

– Не видя ли? Улицата е пълна с бременни жени. Това си е многолико предзнаменование. Остава от небето да завалят крави, да се раждат осемкраки коне и... Шацър се разходи небрежно до прозореца и надникна навън, а стегнатото ѝ задниче щръкна, опаковано в малката черна рокля.

– Отвън няма никой, ако не броим един шо-годе секси младеж с брада. Всъщност не е и секси. Не много де. Може би без брадата... Втурнах се към прозореца и се взрях объркано в празната улица.

– Няма ги. Отишли са си. Но къде?

– Добре, хайде, успокой се. Хубавичко се успокой – заговори ми Шацър като някое американско ченге, имащо си работа с осмия за този ден побъркан с огнестрелно оръжие в ръка. Замигах насреща ѝ като заек срещу светлината на автомобилни фарове, после се върнах през вратата и надолу по стълбите. Чувах я да трополва с високите си токове зад мен.

„Ха!“, рекох си вече на улицата. Имаше ОЩЕ ДВЕ бременни, бързащи в същата посока.

– Кои сте вие? – изпъчих се дръзко пред тях. – Какво сте намислили? Накъде сте тръгнали?

Жените ми посочиха табела пред веганското кафе, което затвориха наскоро. На нея пишеше „Йога за бременни“. Чух Шацър да изсумтява зад гърба ми.

– О, добре, чудесно, много похвално – казах на жените. – Пожелавам ви извънредно приятен следобед.

– Бриджет – обади се Шац, – ти си напълно побъркана. И после двете се запревивахме от почти истеричен смях на прага.

**13:04 ч.** Моята кола. Лондон.

– Няма страшно, дори ще подраним – каза Шацър.

Вече беше четири минути след часа, в който трябваше да сме на по питие преди кръщенето в Чизълуд Хаус, а бяхме в натоварен трафик на Кромвел Роуд. Обаче в новата ми кола, която можеш да накараш да те отведе тук и там, да звъни по телефона и какво ли още не.

– Обади се на Магда – наредих невъзмутимо на колата.

– Казахте Курмейор – отвърна колата.

– Кромвел, не Курмейор, тъп автомобил епилептик! – викна Шацър.

– Насочвам се към Флинтуик – каза колата.

– Не! Давай накъдето трябва в галоп! – ревна Шацър.

– Насочвам се към Стъдли Уолоп. – Недей да крешиш на колата ми.

– Нима заставаш на страната на колата си срещу мен?

– Обуйте гащи на мига! – прогърмя внезапно гласът на Магда в колата. – Не може без гащи на кръщенето!

– Естествено, че сме си обули гащи – възнегодувах.

– Говори за себе си – промърмори Шац.

– Бриджет! Къде си? Ти си кръстницата. Мама ще пляска, ще пляска здраво.

– Няма страшно! На минута разстояние сме! – казах и стрелнах паникьосан поглед към Шацър.

– А, хубаво. Побързайте, че ни е нужно да се подкрепим с питие преди събитието. Виж, исках да ти кажа нещо.

– Какво? – поинтересувах се, облекчена, че Магда не ми е съвсем бясна.

Очертаваше се твърде приятен ден.

– Става дума за другия кръстник.

– Мдаа?

– Страшно съжалявам. Толкова деца народихме, че изчерпахме всички налични годни мъже. Джереми го поканил, без да ми каже.

– Кого е поканил?

Настана пауза, през която се дочуваха крясъци. После една-едничка дума ме проряза както нож на френски готвач козе сирене.

– Марк.

– Шегуваш се – продума Шацър.

Мълчание.

– Не, сериозно, шегуваш се, нали, Магда? – настоя Шацър. – Какви ги вършиш, да му се не види, мазохистична маниячка такава? Не можеш да я накараш да се изправи с Марк Дарси пред шибаните самодоволни семейни гадняри...

– Констанс! Върни го обратно. Обратно в тоалетната чиния! Прощавайте, трябва да затварям.

И връзката прекъсна.